Де тільки я не бродив оці тисячу літ!
Скільки забулось? Забудеться скільки?
Не знаю.
Кров закипала на кризі по краплі, як глід.
Тяжко спадала на поле вороняча зграя.

Хтось мене вів через холод заплющених сіл.
Згарища станцій... Безокі віконні провали...
Лики і лиця... Поземка ядуча, мов сіль,-
Все те за вигоном пам'яті пилом припало.

Хтось мене кинув (чи зрадив?) опівніч сліпу...
Хто ж це? Забулось...
Але вкарбувалось навіки.
Жах одинокості, туга посмертна в степу,
Косо —
прицільна,
на жертву —
атака шуліки...
Все те розмилось буденним, як січка, дощем,
Та запеклося тавром на пергаменті долі:
Блискавка пострілу за полохливим кущем.
Отвір жорстокий у ніжному тілі тополі.

Дати безликі пішли в снігову крутію,
Крики погроз відповзли за хитке видноколля,-
Тільки єдина,
що кулю спинила мою,-
Світить мені рятівною свічею тополя.

Давши ім'я їй (нема без імення добра!),
Тайну його стережу, як вона —
мою кулю.

Небом укрив, приголубив сагою Дніпра,
В крону її поселивши, ак пам'ять, зозулю.

Далі іду. Проминаю байдужі стовпи.
Лиця байдужі, неначе стовпи,
проминаю,
Прізвища станцій якихось...
уже й не згадаю,
Потяг промерзлий відгув у забуті степи.

Бив мене вітер жорсткий і жорстокий,
як жерсть.
Де ж це було? На якому роз'їзді?..
Забуто.
Та не забуто: у небо вростаючи круто,
В благословенні тополею зведений перст...

Дав їй імення (нема без імення добра!).
Світить у пам'яті знаком живого карбунку.
Прагну до неї, немов до межі відрахунку,
Щоб не згубити дороги до вісі Дніпра.

Хай би куди не хилила мене течія,-
Сущим у плоті чи вітром нечутним у полі,-
Все ж повертатимусь, яко на круги своя,
До таємниці,
запеченій в серці тополі.

Манить мене і — манитиме! — куля мала,
Доки у ній ще ховається слизько і хитро
Ім'я стрільця,
зароковане в тайні калібру...
Адже нема, товариство, без імені зла!